

— Свинята събори стобора, — каза Пенчо.
 — Добре, че го събори. Нали събори твоя, — каза Генчо.
 — И твоя, — отвърна Пенчо.
 — Да излѣземъ да направимъ стобора, — каза единиятъ.
 — Не ми трѣбва да ти поправамъ стобора, — каза другиятъ.

— И азъ не искамъ да поправамъ твоя.

Събраха се дечурлига отъ махалата и започнаха да къртятъ дѣскитѣ, да се биятъ и да се гонятъ съ тѣхъ.

— Ще разграбятъ стобора, — каза единиятъ.

— Ще разграбятъ твоя, — каза другиятъ.

— И твоя, — отвърна първиятъ.

Разграбиха децата стобора, разнесоха дѣскитѣ по махалата, изпотрошиха ги.

Разбраха тѣ, че двамата сж се скарали и затова не си пазятъ кѣщата. Решиха да изпочупятъ прозорцитѣ. На събраха камъни. Надойдоха окло кѣщата. Изпотрошиха прозорцитѣ.

Стреснаха се двамата.

— Току вижъ единъ день ще дойдатъ да ни изгонятъ изъ кѣщата, — каза единиятъ.

— Да, ако гонятъ, ще изгонятъ двама, — отвърна другиятъ.

— Ние сме глупци, ако допуснемъ това.

— Разбира се, че сме глупци.

— Глупци бѣхме и до сега, защото позволихме да ни се събори и разгради стобора, да ни се изпотрошатъ прозорцитѣ.

— То се знае, че бѣхме глупци. Ако бѣхме умни, щѣхме ли да си строшимъ гърнето, паницата, лампата!

— И щѣхме ли да свѣтимъ съ две лампи въ една стая?

— И щѣхме ли да се караме?

— Искашъ ли да се сдобримъ? — каза единиятъ.

— Нищо не ни пречи да се сдобримъ, — отговори другиятъ.

Сдобриха се Генчо и Пенчо и пакъ заживѣха както преди мирно, тихо и сговорно.

Т. Хармаджиевъ